

De dagen voor Pasen

Pasen is wellicht de stralendste dag die er bestaat; de dag waarop Jezus de dood overwon. Maar als wij er goed over nadenken moeten we concluderen dat ook de dagen voor Pasen vervuld zijn van een lieflijke schoonheid. Pasen is de dag waarop de poort naar de eeuwigheid werd opengezet maar de dagen die naar deze triomf geleid hebben, zijn doordrenkt met diepe betekenis en onbeschrijflijke gevoelens van smart, onbaatzuchtige liefde en opoffering.

De dagen voor Pasen tonen de aangrijpende intocht van Christus in Jeruzalem, toen de pootjes van Zijn lijdzame ezeltje over een tapijt van palmladeren liepen. Zij vertellen ons over het Laatste Avondmaal, toen Christus, wetende dat Zijn leven op aarde ten einde liep, het brood brak met Zijn dierbare vrienden. Op Wite Donderdag bad Jezus Zijn wanhopige gebed in een tuin en gaf Hij zich volledig over aan de wil van Zijn Vader. Daar werd hij ook gekust door een bedrieger, verraden door een vriend en bleef Hij alleen achter in de handen van de wrede, ongelovige massa. Dan is er Goede Vrijdag waarop Zijn ultieme offer gekroond werd met doornen. Op de zaterdag tussen Goede Vrijdag en Pasen kunnen we denken aan een periode van rouw; van geduld en gebed.

En dan breekt die glorieuze dag aan waarop de lelies bloeien en het liefdeslied van de vogels zijn weerga niet kent: Het moment van de verrijzenis.

Zo leren de dagen voor Pasen ons dat applaus nederig moet worden ontvangen; dat werelds succes snel kan vervagen in de schemering van de vergetelheid. Zij leren ons dat wij zachtmoedig moeten zijn op momenten van eer en triomf en dat wij nooit mogen vertrouwen op de fanfare van de menigte. Alleen de onuitgesproken liefde en trouw van de Grootste Rechter is het waard om op te bouwen. Die dagen leren ons verdraagzaamheid - nooit de verdraagzaamheid van een Pilatus die zijn handen in onschuld waste en daarna zijn schouders ophaalde en het hele voorval probeerde te vergeten. Een Christen toont een ander soort verdraagzaamheid. Een Christen lijdt mee en biedt hulp. Een Christen weigert deel te nemen aan welke misstap dan ook, en accepteert dat Gods wil niet altijd de onze is, maar dat Gods wil niettemin aanvaard moet worden. Leven en liefde kunnen zelfs hoon en kruisiging overleven.

Soms weten we dat er hindernissen in het verschiet liggen, dat pijn een deel van onze toekomst zal zijn. Christus wist maar al te goed dat marteling een noodzakelijk deel van Zijn erfenis zou worden. En toch bracht die kennis Hem niet van Zijn stuk. Hij behield Zijn vertrouwen in de Vader, Hij hield zich vast aan de hemel en was daardoor in staat om na drie dagen uit het graf te stappen. Het was volbracht.

Naar een artikel uit de Christian Herald